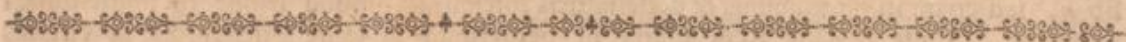

7. Iohannes.	24. Ludolphus Sander.
8. Nicolaus.	25. Luderus Offendorf.
9. Iohannes.	26. Ludolphus Supplinburgensis.
10. Ludolphus von Destede.	27. Henricus Iordens.
11. Meinardus Grothe.	28. Hermannus Koch.
12. Arnoldus.	29. Henningus Rahtman.
13. Henricus.	30. Rotgerus Elias.
14. Conradus.	31. Iohannes Elias.
15. Henricus.	32. Matthias Bötticher.
16. Bartholdus.	33. Melchior Reicharts.
17. Fridericus.	34. Ludovicus von der Focke.
18. Brandanus.	35. Henricus Bode.
19. Henningus.	36. Henricus Luders.
20. Henricus Henninges.	37. Christophorus Schrader.
21. Henricus Müller.	38. Paulus Heigelius.
22. Henningus Ackermann.	39. Iohannes Rittmeyerus.
23. Henningus Osterrod.	40. Hermannus von der Hardt.

XXXV.

DE

ORIGINE

MONASTERII MARIE FONTIS NARRATIO

Ex MSto.

A Nno Domini MCXC primo tempore *VVichmanni Archiepiscopi* *Magdeburgensis*, cum Dominus, quod ab æterno semper decrevit, voluisset matris suæ gloriam latius spargere, & locum, quem ad hoc elegerat, sic disposuit revelare. Iisdem namque temporibus fuit quidam vir magnæ devotionis, nomine *Conradus* in partibus Alemanix. Hic, cum esset pastorali curæ deditus: quadam vice eum contigit minari gregem ad quendam locum, cui nomen erat *Morbhal*, à vocabulo sui officii, propter latrocinia, quæ ibi quotidie fiebant, nominatum; ubi manifestè vidit visionem, quæ postea probavit rei eventum. Denique & ecce quadam processio virginum gerentes candelas ardentes ut faculæ; procedentes contra arborem quendam, & profundè inclinantes recedebant. Qui cum miraretur, quænam esset hæc visio, & illam frequenter videret, nec intelligeret, decrevit preces fundere ad Deum, qui est revelator secretorum, quatenus dignaretur illi revelare visionem. Unde factum est, ipsum quadam vice raptum in extasi vidisse in spiritu, in loco arboris altare debere construi perpetuo duraturum. Et ut lucidius cognosceret, etiam Deus studuit ei perfectius patefacere mox futura alia, quæ sequuntur. Vidit denique & alia vice in spiritu beatam Mariam virginem gloriosam provolutis genibus, filium suum exorantem, ut ei dignaretur locum præfatum, scilicet *Morbhal* concedere ad honorem & laudem nominis sui, cui benignissimus Dominus & Salvator noster *Iesus Christus* respondit: Non solum, ô veneranda mater, tibi locum istum ad gloriam & laudem nominis tui concedo, sed & me ipsum usque in finem perseveraturum tecum esse promitto. Evolutis autem aliquantulis diebus, cum jam memoratus pastor præstolaretur diem mortis suæ: vocans Presbyterum, dixit ei, nequaquam se posse de hoc mundo exire, donec patefaceret miraculum tam grande sibi demonstratum. Et subjungens ait: Vidi, ecce in nubibus cæli, imago beatæ Mariæ virginis tanquam à throno missa usque in profundum fontis descendit, duosque angelos sanctam crucem super fontem tenentes, tanquam dicerent: Ista interpretatio & visionis demonstratio: quia Deus cum sancta cruce, quam sustinuit pro redemptione generis humani, & cum beata virgine Maria in loco prædicto decrevit habitare. Alia quoque vice contigit, ut in ore duorum vel trium testium consistere omne verbum, & ut sine aliqua ambiguitate crederetur, aliis pastoribus simile revelatum est. Quadam namque vice contigit, eosdem depascendi gratia ad locum sæpè dictum cum pecoribus devenire; igitur cum aliquam ibi moram facerent, evenit pecora adquare, qua cum ad fontem accederent, territi retrò conversi sunt, tanquam dicerent: Nos non præ-

præsumimus talia, ut inde bibamus, ubi tam mirifica videmus coruscare miracula. Vnde mirati sunt pastores, dicentes alterutrum: Quid sibi hoc vult esse miraculi? Denique videmus pecora sitibunda & ad fontem usque properare, & tamen gustare de fonte non præsumunt.

Certum est, hoc sine ratione non esse, & adeuntes senem sciscitabantur ab eo, rationem rei processumque exponentes, quibus ille ait: Et stella matutina declarante, fundumque illius illuminante, & divinâ gratiâ prohibente, video ne de hoc pecora bibunt, quamdiu hoc, quod in fonte latet, creditur subsistere, sed solum hominibus concessum esse, ut quicumque dolorosus de eo gustaverit in sua infirmitate, citius liberetur.

Post hæc autem cum crebrescerent miracula, & memoratus pastor ea, quæ subjecta sunt, sacerdotibus revelasset, viri religiosi & timoraticum populis provincialibus & ornamentis ecclesiasticis induiti ad fontem sæpè dictum perrexerunt, extractamque sanctam imaginem cum hymnidicis choris & frequentia populorum & lætitia spirituali in loco arboris honorificè collocarunt. Altare autem de ostiolo pastoris facientes & oblationibus pecorum cumulantibus & donariis aliis conferentes ipsum altare impleverunt. Unde cum opinio multorum de loco memorato cresceret, famâ divulgante, factum est, ut cum devotione ab universis frequentaretur, ipsum locum beneficiis firmaverunt. Insuper etiam quædam religiosæ virgines prædictum locum adeuntes & voto regulari se subdentes cum omni patrimonio suo ibidem se collocaverunt, ipsum cœnobium ædificantes fundatrices exiterunt non solum in temporalibus, sed etiam in spiritualibus & ecclesiasticis disciplinis, quod usque in hodiernum perficitur. Unde sit laus Regi gloriæ in perpetuum in fonte misericordiæ ac virginis Mariæ.

Eo in tempore *Magdeburgensis Archiepiscopus* quidam, *Wichmannus* nomine, cum prædictus locus construeretur, transiens & videns ac intelligens rem gestam, remque gerendam conspiciens, devotione motus dedit *mantellum suum* ad ædificationem operis inchoati. Ipsum verò locum *fontis sanctæ Mariæ* & *novem mansos* tribuit liberè & quietè in perpetuum possidendum. Post aliquantos etiam dies, cum manifestaretur non solum vicinis incolis, verum etiam Principibus in partibus valde remotis, religio jam sæpè dicti loci accrevit, non solum devotio interior, sed etiam exterioris devotionis demonstratio cum effectu. Unde factum est, quod duo *Comites*, quorum unus *Milo*, alter *Woldemarus* dicebatur, plus quam centum marcas nomine eleemosynæ ipsi claustrum contulerunt, ut participes fierent omnium bonorum, quæ fiunt in eo pro vivis & defunctis, & ad laudem Mariæ virginis gloriosæ, cujus laus & gloria in fonte sanctæ Mariæ magnificetur in secula seculorum. Amen.

XXXVI.

HINRICI DE BERNTEN

Abbatis Marienrodensis

CHRONICON MONASTERII MARIENRODE,

Ex MSto.

Prologus foundationis Monasterii Marienrode.

Ihesus Christus Maria de virgine natus, primogenitus, Dei quoque Patris primogenitus, ante omnia secula natus atque unigenitus, cum venit plenitudo temporis de ipsa intemerata matre temporaliter procedens, tanquam sponsus de thalamo suo, sanctæ suæ Ecclesiæ his ultimis temporibus seculi serenus illuxit. Quapropter ipsa tanto beneficio non ingrata ornavit se vestitu nuptiali deaurato, circumdata varietate præparata ad tantas nuptias verbi Dei exivit gaudens obviam sponso suo. Unde dicitur in Apocalypsi: Venerunt nuptiæ agni & uxor ejus præparavit se. Varietas ista vestimentorum sponsæ, diversitas est Ordinum & religionum, quibus vestitur tanquam tunica Joseph polimita sacrosancta Ecclesia. Inter quos ordines religionum, non minimum locum videtur habere facer *ordo noster Cisterciensis*, de cujus ordinis odore, conversatione multiplici eadem regis sponsa inclita, sacrosancta Ecclesia, cernitur solenniter adornari. Qui videlicet Ordo plantatus in agro dominico sic à suis primordiis divina cooperante clementia pullulavit, sic laudabilibus incrementis profecit, fructus copiosos bonorum operum assidue proferendo, quod inter alia dicti agri germinantia tanquam fidereo nitore